

The forgotten women of the 'war in the East'	De vergeten vrouwen van de oorlog in de Oost
<i>Isabel Wolff</i> / 19 October 2014	<i>Isabel Wolff</i> / 19 October 2014
from:	uit:
https://www.bbc.co.uk/news/magazine-29665232?SThisFB&fbclid=IwAR0H1gbKrShR54HYbw56px_k1HZBhu9McskCqbXsMCxznZpWql6BKrqstk	https://www.bbc.co.uk/news/magazine-29665232?SThisFB&fbclid=IwAR0H1gbKrShR54HYbw56px_k1HZBhu9McskCqbXsMCxznZpWql6BKrqstk
Richard Flanagan's <i>The Narrow Road to the Deep North</i> has won this year's Man Booker Prize. But there's more to the "war in the East" than the horrors of the Burma railway says novelist Isabel Wolff.	De smalle weg naar het diepe noorden van Richard Flanagan heeft dit jaar de Man Booker Prize gewonnen. Maar er is meer aan de "oorlog in het Oosten" dan de gruwelen van de Birma-spoorlijn, zegt romanschrijver Isabel Wolff.
The <i>Narrow Road to the Deep North</i> is a magnificent novel and a worthy winner of the Man Booker Prize. Its story of Tasmanian army surgeon Dorrigo Evans and his fight to save the men under his command from starvation, disease, and the relentless brutality of their Japanese captors, will stay with me for the rest of my life.	De smalle weg naar het diepe noorden is een prachtige roman en een waardige winnaar van de Man Booker Prize. Het verhaal van de Tasmaanse legerchirurg Dorrigo Evans en zijn strijd om de mannen onder zijn commando te redden van honger, ziekte en de meedogenloze brutaliteit van hun Japanse ontvoerders, zal de rest van mijn leven bij me blijven.
The book is a powerful addition to the canon of films and literature that dramatise the horrors of life as a POW in the Pacific War. <i>Bridge On the River Kwai</i> , <i>Merry Christmas Mr Lawrence</i> , <i>The Railway Man</i> and the soon-to-be-released <i>Unbroken</i> , about the Olympic runner and Japanese camp survivor, Louis Zamperini, all focus on the suffering of Allied soldiers in the Far East.	Het boek is een krachtige aanvulling op de canon van films en literatuur die de verschrikkingen van het leven als krijgsgevangene in de Pacific War dramatiseren. <i>Bridge On the River Kwai</i> , <i>Merry Christmas Mr Lawrence</i> , <i>The Railway Man</i> en de binnenkort uit te brengen <i>Unbroken</i> , over de Olympische hardloper en Japanse kampoverlevende, Louis Zamperini, richten zich allemaal op het lijden van geallieerde soldaten in het Verre Oosten.
Indeed, when we reflect on that part of World War Two we think, automatically, of these brave military men, of whom there were 132,000. Yet there were 130,000 Allied civilians in the region - predominantly women and children - who also endured appalling privation and cruelty, but whose story is barely known.	Inderdaad, als we nadenken over dat deel van de Tweede Wereldoorlog denken we automatisch aan deze dappere militaire mannen, van wie er 132.000 waren. Toch waren er 130.000 geallieerde burgers in de regio - voornamelijk vrouwen en kinderen - die ook verschrikkelijke privatisering en wreedheid doorstaan, maar wiens verhaal nauwelijks bekend is.
Once Japan had conquered South-East Asia, the Europeans, Americans and Australians who had been living there as planters, teachers, missionaries and civil servants were rounded up and trucked away to the 300 "civilian assembly areas" - in reality concentration camps - that the Japanese had created. Ten thousand British were interned in China, Singapore and Hong Kong, while 3,000 Americans were interned in the Philippines, at Santo Tomas.	Nadat Japan Zuidoost-Azië had veroverd, werden de Europeanen, Amerikanen en Australiërs die daar als planters, leraren, zendelingen en ambtenaren hadden gewoond verzameld en naar de 300 "burgerlijke verzamelgebieden" vervoerd - in werkelijkheid concentratiekampen - die de Japanners hadden gecreëerd. Tienduizend Britten werden geïnterneerd in China, Singapore en Hong Kong, terwijl 3.000 Amerikanen werden geïnterneerd in de Filipijnen, in Santo Tomas.

By far the largest group were the 108,000 Dutch civilians, 62,000 of them women and children, who were sent to camps on Java, Sumatra, Borneo and Timor. Their ordeal was to last three and half years and would claim the lives of 13,000, due to starvation, exhaustion and disease. Yet when I published my novel, Ghostwritten, about the internment on Java of a Dutch girl and her family, the most frequent response from readers to this part of wartime history was: "I had never heard about this."	Veruit de grootste groep waren de 108.000 Nederlandse burgers, 62.000 vrouwen en kinderen, die naar kampen op Java, Sumatra, Borneo en Timor werden gestuurd. Hun beproeving zou drie en een half jaar duren en zou 13.000 levens kosten als gevolg van honger, uitputting en ziekte. Maar toen ik mijn roman Ghostwritten publiceerde over de internering op Java van een Nederlands meisje en haar familie, was de meest voorkomende reactie van lezers op dit deel van de oorlogstijd: "Ik had hier nog nooit van gehoord."
You have to be over 45 to remember the 1980s TV drama, Tenko, about a group of British and Australian women interned in a camp on Sumatra, which is also the setting for the 1997 film, Paradise Road, about American and Dutch women struggling to survive in a camp in Palembang.	Je moet ouder zijn dan 45 om het tv-drama uit de jaren 1980 te herinneren, over een groep Britse en Australische vrouwen die zijn geïnterneerd in een kamp op Sumatra, wat ook het decor is voor de film Paradise Road uit 1997 over Amerikaanse en Nederlandse vrouwen die worstelen om overleven in een kamp in Palembang.
But where the Thai-Burma Railway continues to fascinate writers and historians, with two Hollywood films and a major novel this year alone, there's little awareness of what the civilians endured.	Maar waar de Thai-Burma Railway schrijvers en historici blijft fascineren, met alleen al dit jaar twee Hollywood-films en een grote roman, is er weinig bewustzijn van wat de burgers hebben doorstaan.
For most, a near paradisaal life in the tropics had come to an abrupt end with the Japanese attacks on Pearl Harbour in December 1941, followed soon after by the Fall of Singapore. While the Allied troops were sent to slave on construction projects in Burma, Singapore and Japan, the civilians were imprisoned in what were, for the most part, segregated camps.	Voor de meesten was een bijna paradijselijk leven in de tropen abrupt beëindigd met de Japanse aanvallen op Pearl Harbor in december 1941, kort daarna gevolgd door de val van Singapore. Terwijl de geallieerde troepen werden gestuurd om te slaven bij bouwprojecten in Birma, Singapore en Japan, zaten de burgers gevangen in voor het grootste deel gescheiden kampen.
The men's camps, for men and boys over the age of 15, were in former government buildings and disused barracks, while the women and children's camps were fenced-off areas of cities such as Batavia (now Jakarta) and Bandung. In camps like these women and children were crammed, 50 or 60 at a time, into houses that would normally have accommodated one family.	De mannenkampen, voor mannen en jongens ouder dan 15 jaar, bevonden zich in voormalige overheidsgebouwen en in onbruik geraakte kazernes, terwijl de vrouwen- en kinderkampen afgesloten gebieden van steden zoals Batavia (nu Jakarta) en Bandung waren. In kampen als deze werden vrouwen en kinderen 50 of 60 tegelijk gepropt in huizen waar normaal gesproken één gezin zou zijn ondergebracht.
With such chronic overcrowding, poor sanitation was the norm, and dysentery and typhus flourished, along with scabies, bedbugs and lice. Education was banned - children would write their numbers with a stick in the dirt - and females aged between 11 and 60 all had to do "useful work". Many women were "furniture ladies", whose job was to empty houses of furniture, then take it to another, already emptied house, for the future use of the Japanese.	Met dergelijke chronische overbevolking was slechte sanitaire voorzieningen de norm, en dysenterie en tyfus floreerden, samen met schurft, bedwantsen en luizen. Onderwijs was verboden - kinderen zouden hun cijfers met een stok in de grond schrijven - en vrouwen tussen 11 en 60 jaar moesten allemaal "nuttig werk" doen. Veel vrouwen waren 'meubeldames', wiens taak was om huizen van meubels leeg te maken en vervolgens naar een ander, al leeggemaakt huis te brengen voor het toekomstige gebruik van de Japanners.

Working in pairs, they would lift tables, cupboards and even pianos on to a "buffalo" cart. But instead of the cart being pulled by a buffalo the women would have to put on the harness and haul it themselves. Others worked in the dapur or central kitchen where they would chop firewood and scrub the old oil barrels that were used as giant saucepans. Some repaired the hated gedek - the fence - while others had to scoop sewage out of the overflowing latrines or make coffins for the ever increasing number of dead.	Werkend in tweetallen tilden ze tafels, kasten en zelfs piano's op een "buffalo" - kar. Maar in plaats van dat de kar door een buffel wordt getrokken, moeten de vrouwen het harnas aantrekken en zelf trekken. Anderen werkten in de dapur of de centrale keuken, waar ze brandhout zouden hakken en de oude olievaten schrobden die werden gebruikt als gigantische steelpannen. Sommigen repareerden de gehate gedek - het hek - terwijl anderen rioolwater uit de overlopende latrines moesten scheppen of doodskisten moesten maken voor het steeds toenemende aantal doden.
In addition to this distressing, undignified and exhausting work, the women were subjected to constant brutality. To look a soldier in the eye, or fail to bow to him instantly would incur a vicious slapping that could break a nose, or loosen teeth. At Tenko, or roll call, which took place twice a day, the internees had to stand for hours in the blazing sun, with no hats allowed and not even the elderly or children allowed to sit down.	Naast dit verontrustende, onwaardige en vermoeiende werk, werden de vrouwen onderworpen aan voortdurende brutaliteit. Als je een soldaat in de ogen kijkt, of als je niet meteen voor hem buigt, zou je een gemene klap krijgen die een neus zou kunnen breken of tanden losser zou kunnen maken. Bij Tenko, of appèl, dat twee keer per dag plaatsvond, moesten de geïnterneerden urenlang in de brandende zon staan, zonder hoeden en zelfs ouderen of kinderen mochten niet gaan zitten.